



The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA *OPĆOJ AUDIJENCIJI*

Srijeda, 25. listopada 2017.

[Multimedia]

Raj – cilj naše nade

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Ovo je posljednja kateheza na temu kršćanske nade, koja nas je pratila od početka ove liturgijske godine. U zaključku ću govoriti o raju, kao cilju naše nade.

„Raj” je jedna od posljednjih riječi koje je Isus izgovorio na križu, obraćajući se dobrom razbojniku. Zaustavimo se nakratko na tom prizoru. Isus na križu nije sam raspet. Uz njega, s desne i lijeve strane, su dva razbojnika. Možda se nekome, prolazeći pored ta tri križa podignuta na Golgoti, oteo uzdah olakšanja, misleći da je konačno učinjena pravda usmrćivanjem takvih ljudi.

Pokraj Isusa je i jedan krivac koji priznaje da je zaslužio tu užasnu kaznu. Zovemo ga „dobri razbojnik”, on je, suprotstavivši se drugom, rekao: Mi primamo ono što smo svojim djelima zaslužili (usp. Lk 23, 41).

Na Kalavariji toga tragičnog i svetog petka Isus prispijeva vrhuncu svoga utjelovljenja, svoje solidarnosti s nama grešnicima. Ondje se ostvaruje ono što je prorok Izaija rekao o Trpećem sluzi: „Među zlikovce [je] bio ubrojen” (53, 12; usp. Lk 22, 37).

I ondje, na Kalvariji, Isus ima posljednji susret s grešnikom, kako bi i njemu širom otvorio vrata svoga Kraljevstva. Ovo je zanimljivo: to je jedini puta da se riječ „raj” javlja u evanđeljima. Isus raj obećava bijedniku koji na drvu križa ima hrabrosti uputiti mu najponizniju od svih molbi: „Isuse, sjeti me se kada dođeš u kraljevstvo svoje” (Lk 23, 42). Nije imao dobrih djela kojima bi se podičio, nije imao ništa, ali se uzda u Isusa, kojem priznaje da je nedužan, dobar, tako različit od njega (r. 41). Bila je dovoljna ta riječ poniznog pokajanja da dotakne Isusovo srce.

Dobri razbojnik podsjeća nas na naše pravo stanje pred Bogom: da smo Njegova djeca, da je suosjećajan prema nama, da ga razoružamo svaki put kad mu pokažemo čežnju za njegovom ljubavlju. U sobama tolikih bolnica ili ćelijama zatvora to čudo se ponavlja bezbroj puta: ne postoji osoba, koliko god da lošim životom živjela, kojoj ostaje samo očaj a milost joj je zabranjena. Pred Boga svi dolazimo praznih ruku, pomalo poput carinika iz prispodobe koji je ostao moliti izdaleka u hramu (usp. Lk 18, 13). I svaki put kad čovjek, vršeći posljednji ispit savjesti u svome životu, otkrije da ono loše ima znatnu prevagu nad dobrim, ne smije se obeshrabriti, već se pouzdati u Božju milost. I to nam daje nadu, to nam otvara srce!

Bog je Otac, i do posljednjeg trenutka očekuje naš povratak. A rasipnog sina, koji počinje ispovijedati svoje pogreške, otac ušutkuje zagrljajem (Lk 15,20). To je Bog: tako nas ljubi!

Raj nije mjesto iz bajke, niti je to čarobni vrt. Raj je zagrljaj s Bogom, beskrajnom Ljubavlju i u njega ulazimo zahvaljujući Isusu, koji je umro na križu radi nas. Tamo gdje je Isus, tamo je milosrđe i sreća; bez njega vladaju hladnoća i tama. U trenutku smrti kršćanin ponavlja Isusu: „Sjeti me se“. I ako ne bude nikoga tko bi nas se sjećao, Isus je tu, uz nas. Želi nas odvesti na najljepše mjesto koje postoji. Želi nas povesti tamo s ono malo ili puno dobra koje je bilo u našem životu, tako da ne bude izgubljeno ništa od onoga što je već otkupio. U Očevu će kuću donijeti i sve što je u nama potrebno otkupiti: nedostatke i pogreške iz čitavog života. To je cilj našeg postojanja: da se sve ispuni i preobrazi u ljubav.

Ako to vjerujemo, smrt nas prestaje plašiti, i možemo se također nadati da ćemo napustiti ovaj svijet spokojno, s velikim pouzdanjem. Tko je upoznao Isusa više se ničega ne boji. I moći ćemo i mi ponoviti riječi staroga Šimuna, koji je također blagoslovljen susretom s Kristom, nakon čitava života proživljenog u očekivanju: „Sad otpuštaš slugu svojega, Gospodaru, po riječi svojoj, u miru! Ta vidješe oči moje spasenje tvoje" (Lk 2, 29-30).

I u tom času, konačno, više nećemo ništa trebati, nećemo gledati na nejasan način. Nećemo više uzalud plakati, jer sve je prošlo; čak i proroštva, čak i znanje. Ali ljubav ne, to ostaje. Jer „ljubav nikada neće minuti" (usp. 1 Kor 13, 8).